

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 21Co/73/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8315207289
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 01. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Antónia Kandrává
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2017:8315207289.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsednícky senátu JUDr. Antónie Kandrávej a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Elišky Wagshalovej v spore žalobcu: CRIF - Slovak Credit Bureau, s.r.o., so sídlom Mlynské nivy 14, 821 09 Bratislava, IČO: 35 886 013, zastúpeného Advokátska kancelária KUHAJDA, s.r.o., so sídlom Karadžičova 47, Bratislava, p r o t i žalovanej: D. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. X/X, H., v konaní o zaplatenie 95,99 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné č.k. 15C/328/2015-32 zo dňa 27.11.2015 takto jednohlasne

rozhodol:

I. Návrh žalobcu na prerušenie konania sa zamieťa.

II. P o t v r d z u j e sa rozsudok.

III. Žalobca nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania a žalovanej sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1) Žalobca sa žalobou podanou voči žalovanej domáhal zaplatenia sumy 95,99 eur spolu s príslušenstvom titulom poskytnutých elektronických komunikačných služieb na základe zmluvy o pripojení. Žalobca navrhol prerušiť konanie do ukončenia konania na Ústavnom súde SR sp. zn. RVP 12672/2015 o vyslovenie nesúladu ust. § 5b zákona č. 250/2007 ods. 1 s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

Obsah napadnutého rozhodnutia

2) Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom žalobu žalobcu zamietol a žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

3) Rozsudok právne odôvodnil ust. §§ 5 a 43 ods. 1 a 2 zákona č. 610/2003 Z.z. o elektronických komunikáciách, §§ 52 ods. 1 a 4, 100 ods 1 a 101 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník a § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov.

4) Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie preukázať, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou bola uzatvorená dňa 19.07.2011 Zmluva o pripojení (ďalej len „zmluva“). Túto zmluvu súd prvej inštancie posúdil podľa jej obsahu ako zmluvu spotrebiteľskú, a to vzhľadom na povahu účastníkov. Žalobca si fakturoval cenu služieb faktúrami č. XXXXXXXXXXXX na sumu 21,95 eur so splatnosťou dňa 29.03.2012, č. XXXXXXXXXXXX na sumu 25,90 eur so splatnosťou dňa 30.04.2012 a č. XXXXXXXXXXXX na sumu 42,14 eur so splatnosťou dňa 29.05.2012. Súd prvej inštancie vzal na zreteľ § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa ako „orgán rozhodujúci o nárokoch zo

spotrebiteľskej zmluvy“ a prihladol v zmysle rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3MCdo 12/2014 na dôvod ktorý bráni priznať plnenie požadované žalobcom. Splatnosť jednotlivých faktúr nastala dňa 29.03.2012, 30.04.2012 a 29.05.2012, trojročná premlčacia lehota uplynula dňa 30.03.2015, 01.05.2015 a 30.05.2015. Vzhľadom k tomu, že žaloba bola podaná na súd až dňa 10.06.2015, po uplynutí premlčacej doby súd prvej inštancie žalobu zamietol. Premlčacia doba začala plynúť keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz, už deň nasledujúci po splatnosti jednotlivých faktúr nezávisle od odstúpenia od zmluvy. Vo vzťahu k nároku žalobcu na zaplatenie sumy 6 eur za upomienku vyúčtovanou faktúrou č. 1036834433 uviedol, že žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadne tvrdenia o oprávnenosti výšky uplatnenej pohľadávky v časti nároku poplatku za upomienku. V prípade ak sa tak aj stalo súd prvej inštancie by upomienku považoval za neprimeranú spôsobujúcu značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán v neprospech žalovaného ako spotrebiteľa.

5) O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods.1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení do 30.06.2016 (ďalej len „O.s.p.“), keď úspešnej žalovanej nepriznal náhradu trov konania, keď jej v konaní žiadne trovy nevznikli ani si žiadne neuplatnila.

Obsah odvolania

6) Proti tomuto rozsudku podal odvolanie v zákonom stanovenej lehote žalobca. Namietal, že zákon č. 351/2011 Z.z. o elektronických komunikáciách je zákonom „lex specialis“ vo vzťahu k Občianskemu zákonníku a tým pádom sa na predmetný zmluvný vzťah majú aplikovať ustanovenia zákona o elektronických komunikáciách. S poukazom na ust. § 44 ods. 12 zákona č. 351/2011 Z.z. uviedol, že právny predchodca žalobcu uviedol neskorší deň odstúpenia od zmluvy, a to ku dňu 12.06.2012, tým pádom premlčacia lehota začala plynúť dňa 13.06.2012 a žalobcovo právo by sa premlčalo dňa 13.06.2015. Návrh na začatie konania bol súdu prvej inštancie doručený dňa 10.06.2015, nárok žalobcu nie je premlčaný. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie súdu prvej inštancie.

Obsah návrhu na prerušenie konania

7) Podaním doručeným v priebehu odvolacieho konania dňa 05.01.2016 označeným ako návrh na prerušenie odvolacieho konania žalobca navrhol prerušiť konanie do ukončenia konania na Ústavnom súde SR sp. zn. RVP 12672/2015 podľa § 109 ods. 1 písm. b a § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. Navrhol, aby odvolací súd do ukončenia tohto konania neaplikoval § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Uviedol, že zákonodarca prijatím § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa uložil súdom povinnosť vyhľadávať dôvody, pre ktoré by mohol nárok veriteľa zamietnuť, resp. nepriznať veriteľovi uplatnený nárok v plnej výške, čím zákonodarca de facto zlegalizoval postavenie súdu ako advokáta dlžníka. Porušil tým Ústavou SR a medzinárodnými zmluvami garantované právo prístupu k nestrannému súdu a tiež zásadu rovnosti účastníkov konania. Obdobný právny názor zaujal aj Okresný súd Košice II, ktorý dňa 08.09.2015 podal na Ústavný súd SR návrh na vyslovenie nesúladu ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. s článkom 1 ods. 1 a článkom 46 ods. 1 Ústavy SR. Podľa názoru Okresného súdu Košice II, zásadný rozpor ustanovenia § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa s Ústavou SR je daný skutočnosťou, že aplikácia tohto zákonného ustanovenia jednostranne zvýhodňuje dlžníka - spotrebiteľa a to tým, že „nestranný“ súd má povinnosť prihliadať na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo nepriznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi. Takáto ochrana jedného z účastníkov občianskeho súdneho konania je podľa názoru Okresného súdu Košice II v rozpore s princípom nestrannosti súdu a teda aj s princípom právneho štátu.

Hodnotenie odvolacieho súdu

8) Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „C.s.p“) v zmysle pravidiel uvedených v § 470 ods. 1 a 2 C.s.p., vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. C.s.p, bez nariadenia pojednávania, ako aj návrh na prerušenie konania (§ 385 C.s.p. a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli súdu Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke

najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu a jeho návrh na prerušenie konania nie sú dôvodné.

Podľa § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. (účinného v čase podania návrhu) súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje, ak tu pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; v tom prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Podľa § 162 ods. 1 C.s.p., súd konanie preruší, ak

a) rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť,

b) pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že sú splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov; v tom prípade podá Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len "ústavný súd") návrh na začatie konania,

c) podal návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom Európskej únie podľa medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná; uznesenie o návrhu na začatie prejudiciálneho konania súd bezodkladne doručí ministerstvu spravodlivosti.

Podľa § 164 ods. C.s.p., ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na také konanie podnet.

9) Konanie na Ústavnom súde SR, na ktoré žalobca poukazuje sa týka súladu § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom odvolací súd pochybnosť o súlade danej právnej normy s Ústavou SR nemá, ide o platné a účinné ustanovenie, ktoré je za splnenia podmienok stanovených v jeho hypotéze možné a zároveň nutné (viazanosť sudcu zákonom v zmysle čl. 144 ods. 1 Ústavy SR) pri rozhodovaní súdu vo veci samej aplikovať. Odvolací súd preto nevidí dôvod na prerušenie konania, a to ani podľa § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. ani podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. (od 01. 07. 2016 podľa § 162 ods. 1 C.s.p a § 164 C.s.p.)

10) Podľa čl. 169 Zmluvy o fungovaní EÚ Únia v snahe podporiť záujmy spotrebiteľov a zabezpečiť vysokú úroveň ochrany spotrebiteľov prispieva k ochrane ich zdravia, bezpečnosti a hospodárskych záujmov spotrebiteľov, ako aj k podpore ich práva na informácie, osvetu a vytváranie združení na ochranu ich záujmov.

11) Charta základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta ZP EÚ“) uznáva rovnaké hodnoty ako Ústava SR, oblasťou, v ktorej však poskytuje ochranu práv nad rámec Ústavy SR je práve oblasť spotrebiteľských právnych vzťahov. V tomto smere je potrebné poukázať na čl. 38 Charty ZP EÚ, podľa ktorého politiky štátov zabezpečia vysokú úroveň ochrany spotrebiteľa. Vzhľadom na znenie čl. 7 Ústavy SR je Charta ZP EÚ vo svetle Lisabonskej zmluvy súčasťou právneho poriadku SR. Charta ZP EÚ tak Slovenskej republike ako členskému štátu EÚ uložila povinnosť zabezpečiť vysokú úroveň ochrany spotrebiteľov a odvolací súd má za to, že ust. § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa patrí medzi právne normy, ktorými dochádza k naplneniu čl. 38 Charty ZP EÚ.

12) Povinnosť súdu prihliadať ex offa na oslabenie nároku dodávateľa voči spotrebiteľovi sa na prvý pohľad môže javiť ako kontroverzná vo vzťahu k zásade rovnosti účastníkov konania. Nie je však možné konštatovať, že aplikáciou ust. § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa reálne dochádza k narušeniu rovnosti účastníkov, pretože takáto právna úprava prispieva práve k docieleniu rovnosti účastníkov, ide o vyvažovanie postavenia spotrebiteľa a dodávateľa v konaní pred súdom, pretože spotrebiteľ je v porovnaní s dodávateľom v záväzkovom vzťahu založenom spotrebiteľskou zmluvou slabšou stranou. Je to práve dodávateľ, ktorý v rámci záväzkového vzťahu dominuje nad spotrebiteľom, súdu na rozhodnutie predkladá vec s oslabeným právom a spolieha sa na nízku osvetu spotrebiteľa.

13) Komisia pre posudzovanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách a nekalých obchodných praktík predávajúcich v odpovedi na žiadosť Krajského súdu v Prešove o spoluprácu v rámci konania 6Co/213/2015 zo dňa 23.03.2016 uviedla, že motiváciou prijatia ustanovenia § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa boli predovšetkým zásadné poznatky z aplikačnej praxe zameranej na cielené porušovanie práv spotrebiteľov využívaním súdneho procesu a nespôsobilosti spotrebiteľov brániť svoje práva. Zákonnodarca sledoval aj vysoký záujem na ochrane spotrebiteľa (čl. 169 Zmluvy o fungovaní EÚ, čl. 38 Charty základných práv európskej únie). Komisia má za to, že uvedené ustanovenie je plne v súlade s Ústavou SR a má ambíciu ochrániť práva spotrebiteľov pred ich porušením, pričom za najdôležitejší aspekt je potrebné považovať jeho prevenčnú funkciu (eliminovanie nápadu premlčaných vecí a nepriznávanie zlomyseľne uplatňovaných premlčaných pohľadávok).

14) Odvolací súd vo vzťahu k nazeraniu súdov SR na ust. § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa poukazuje na niektoré rozhodnutia:

„Súd uvedený návrh žalobcu zamietol, keď nemá pochybnosť o ústavnosti ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. (Okresný súd Komárno sp. zn. 13C 295/2015).

Súd nenarušil rovnosť účastníkov konania, je totiž vecou veriteľa, aby si chránil svoje záujmy a nespoliehal sa na právnu nevedomosť účastníka v postavení spotrebiteľa, v dôsledku ktorej sa nedovoľá premlčania (Krajský súd v Trenčíne sp. zn. 6Co 17/2015).

Pokiaľ ide o návrh na iniciovanie konania pred Ústavným súdom SR vo veci súladu ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa s Ústavou SR, ani tomuto krajský súd nevyhovel, keďže nevidel pre takýto postup dôvod; mal za to, že tu neexistuje ústavnoprávny rozpor, pričom v podrobnostiach poukazuje na vyššie formulovaný výklad. Obzvlášť poukazuje na nedôvodné tvrdenie navrhovateľa o porušení princípu právnej istoty, ak tento účastník musel mať vedomosť, že podáva na súd návrh na priznanie premlčanej pohľadávky. (Krajský súd v Žiline sp. zn. 6Co 261/2015).“

15) Za daného stavu odvolací súd návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol.

16) Vo veci samej sa odvolací súd nestotožňuje s názorom žalobcu, že jeho nárok na zaplatenie sumy vo výške 95,99 eur s príslušenstvom za vyfakturované poskytnuté elektronické komunikačné služby a poplatok za upomienku je dôvodný. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje a vo vzťahu k odvolacím námietkam uvádza (§ 387, ods. 2 C.s.p.).

17) Súd prvej inštancie správne posúdil zmluvu o pripojení uzatvorenú medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou dňa 19.07.2011 ako štandardnú formulárovú spotrebiteľskú zmluvu, keďže právny predchodca žalobcu vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaná je spotrebiteľ, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Z uvedeného je zrejmé, že na predmetnú zmluvu je nutné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách.

18) Odvolací súd nenašiel dôvod na odklon od svojej doterajšej judikatúry v prípade použitia právnej úpravy o občianskych právach a nie podnikateľských, a to pokiaľ ide o oblasť spotrebiteľských vzťahov, napríklad rozsudok Krajského súdu v Prešove 6Co/27/2012, 6Co/81/2012, 6Co/2/2013, 6Co/105/2013). Odvolací súd tak nemá dôvod odchyľovať sa od týchto záverov. V predmetnej veci je preto dôvodné posudzovať premlčanie nároku v zmysle Občianskeho zákonníka.

19) Z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie vyplynulo, že záväzky žalovaného vyúčtované žalobcom faktúrami boli splatné nasledovne: č. XXXXXXXXXXXX dňa 15.03.2012 na sumu 21,95 Eur, splatnosť 29.03.2012, č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 16.04.2012 na sumu 25,90 eur, splatnosť dňa 30.04.2012, č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 15.05.2012 na sumu 42,14 Eur, splatnosť dňa 29.05.2012 a č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 16.07.2012 na sumu 6 Eur, splatnosť 30.07.2012. Žalobca podal žalobu dňa 10.06.2015, t.j. viac ako tri roky po dátume splatnosti faktúr č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX a

č.XXXXXXXXXX, pričom v zmysle § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. je súd povinný ex offa prihliadať na premlčanie nároku dodávateľa. Záver súdu prvej inštancie o premlčaní pohľadávky žalobcu v časti 89,99 eur bol správny.

20) Na predmetnú vec nie je možné aplikovať zákon č. 351/2011 Z.z. o elektronických komunikáciách, na ktorý žalobca poukazuje v odvolaní, keďže uvedený zákon v čase uzatvorenia Zmluvy o pripojení (19.07.2011) nebol platný a účinný (platný od 22.10.2011 a účinný od 01.11.2011). Zo samotnej zmluvy o pripojení vyplýva, že táto bola uzavretá podľa zákona č. 610/2003 Z.z. o elektronických komunikáciách. Zákon č. 610/2003 Z.z. o elektronických komunikáciách následky odstúpenia od zmluvy neupravoval. Je však potrebné poukázať na skutočnosť, že právna úprava zameraná na ochranu spotrebiteľa zakotvená v § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka je vo vzťahu k obom vyššie uvedeným zákonom o elektronických komunikáciách špeciálnou právnou úpravou a pri spotrebiteľských vzťahoch je potrebné aplikovať ju prednostne. Preto aj v prípade odstúpenia od zmluvy o pripojení, ktorá má spotrebiteľský charakter sa s poukazom na ust. § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka uplatní § 48 Občianskeho zákonníka v spojení s § 457 Občianskeho zákonníka, ktorý v porovnaní či už s Obchodným zákonníkom (§ 349) alebo zákonom č. 351/2011 Z.z. (§ 44 ods. 12) upravuje následky odstúpenia od zmluvy vo vzťahu k spotrebiteľovi výhodnejšie. Odstúpením od zmluvy sa podľa Občianskeho zákonníka zmluva od počiatku zrušuje a nastupuje režim bezdôvodného obohatenia (t.j. zmluvné strany si musia navzájom vrátiť len to, čo podľa zmluvy plnili), pričom právo na vydanie bezdôvodného obohatenia sa premlčuje v dvojročnej subjektívnej lehote (§ 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Pri zohľadnení tvrdenia žalobcu o odstúpení od zmluvy ku dňu 12.06.2012 by tak s poukazom na vyššie uvedené bolo nutné vyhodnotiť pohľadávku žalobcu ako v celom rozsahu premlčanú, keďže subjektívna lehota na vydanie bezdôvodného obohatenia by žalobcovi uplynula dňom 12.06.2014.

21) Vo vzťahu k uplatneniu sumy 6 Eur za upomienku v zmysle faktúry č. XXXXXXXXXXXX odvolací súd uvádza, že cenník, v ktorom v zmysle vyjadrenia žalobcu mala byť stanovená výška poplatku za upomienku nie je obsahom spisu. Žalobca je za účelom preukázania opodstatnenosti ním uplatňovaného nároku podľa § 79 ods. 2 O.s.p. resp. § 131 ods. 3 C.s.p od 01.07.2016 povinný k návrhu pripojiť dôkazy, na ktoré sa odvoláva. Súd v sporovom konaní nie je povinný žalobcu vyzývať na predloženie dôkazov, resp. sám si iniciatívne zaobštarávať dôkazy. Odvolací súd zároveň uvádza, že upomienka nemôže mať sankčný charakter, v opačnom prípade by totiž mala povahu tzv. skrytej zmluvnej pokuty, čo je vo vzťahu k spotrebiteľovi nečestné, netransparentné a dodávateľovi umožňuje voči spotrebiteľovi za porušenie zmluvných povinností požadovať viacnásobný postih (zmluvná pokuta, poplatok za upomienku, úroky z omeškania a pod.) a takýto stav spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Poplatok za upomienku nemožno chápať ani ako poplatok za službu, plnenie, ktoré je poskytované spotrebiteľovi. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 9Co/350/2012 zo dňa 22.05.2014, v ktorom krajský súd uviedol: „Poplatky za služby spojené s administratívnou agendou (poplatky za výzvy a poplatky za upomienky) predstavujú plnenia, ktoré nie sú v záujme spotrebiteľa a konanie banky - navrhovateľa spočívajúce v účtovaní takýchto poplatkov možno hodnotiť vo vzťahu k spotrebiteľovi ako poškodzujúce. Preto s poplatkami za takéto plnenia sa spája záver o ich neprijateľnosti. Pre spotrebiteľa je vždy neprijateľné spoplatňovanie akýchkoľvek úkonov a služieb dodávateľa, ktorými spotrebiteľovi neposkytuje skutočné protiplnenie, ale naopak tieto sú poskytované vo vlastnom záujme dodávateľa.“ Odvolací súd sa s týmito závermi v plnom rozsahu stotožňuje. Z uvedeného teda vyplýva, že za upomienku by bolo možné žalobcovi priznať len preukázateľne vynaložené náklady, ktoré mu v súvislosti s vystavením a zaslaním upomienky vznikli. V konaní žalobca vynaloženie takýchto nákladov nijako nepreukázal.

22) Odvolací súd tak v zmysle uvádzaných dôvodov napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 C.s.p..

23) O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p v spojení s ust. § 255 ods. 1 C.s.p. V odvolacom konaní nebol úspešný žalobca, preto mu nevznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Naopak fakticky plne úspešná bola žalovaná, ktorej vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania, o ktorom v zmysle § 262 ods. 1 C.s.p v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p musí aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí. Z obsahu spisu vyplýva, že v danom prípade bola žalovaná v odvolacom konaní pasívna, nevykonala žiaden procesný úkon, náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnila, ani nevyčísliła a podľa obsahu spisu jej ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd preto v súlade s čl. 17 Základných

princípov C.s.p zakotvujúcim procesnú ekonómiu a za použitia pomyselnej normy podľa čl. 4 ods. 2 Základných princípov C.s.p, podľa ktorej ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, môže súd rozhodnúť priamo tak, že náhrada trov odvolacieho konania neprizná, rozhodol tak, že žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

24) Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).